

*

Следъ единъ часъ цѣлата махала знаеше вече за посещението на Зизи у Кайчови. Този слухъ се понесе изъ цѣлия градецъ. Децата въ

училище си предаваха едно на друго новината. Около личността на малката маймунка се създаде цѣла история. Какъ тя страдала отъ стомахъ, какъ потропала у Кайчови, какъ Кайчо ѝ далъ вмѣсто

капки за стомахъ, лѣкарство за сънъ, какъ маймунката заспала дълбоко и нищо не било въ състояние да я събуди, нито бонбонитѣ, нито фастъ-цитѣ, които тя тѣй обичала... И у всички се породилъ желание да видятъ тази чудновата Зизи, която посещава самичка хорскитѣ кѣщи.

Вечерта нѣмаше гдѣ яйце да хвърлишъ въ цирка. Толкова много народъ се бѣ събралъ.

На първия редъ седѣха Кайчо и родителитѣ му. Тѣ бѣха получили безплатни билети отъ благодарностъ за тѣхното имъ гостоприемство. Кайчо не знаеше, де се намира отъ щастие. Отъ време на време той хвърляше тържествуващи погледи върху цѣлата публика, която гъмжеше задъ гърба му, като че искаше да ѝ каже:

— Уважаеми господа, вие сте дошли да видите тази знаменитостъ Зизи, а пъкъ ние съ нея отдавна се знаемъ и сме вече стари приятели.

И ето дойде номера на Зизи. Вsrѣдъ буря отъ ржкоплѣскания тя се появи на сцената. Бѣше облѣчена като стара дама. Тя едва тѣтрѣше краката си, бѣ притиснала съ ржце коремъ и се превиваше отъ болки.

— Горкичката! — започна